

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

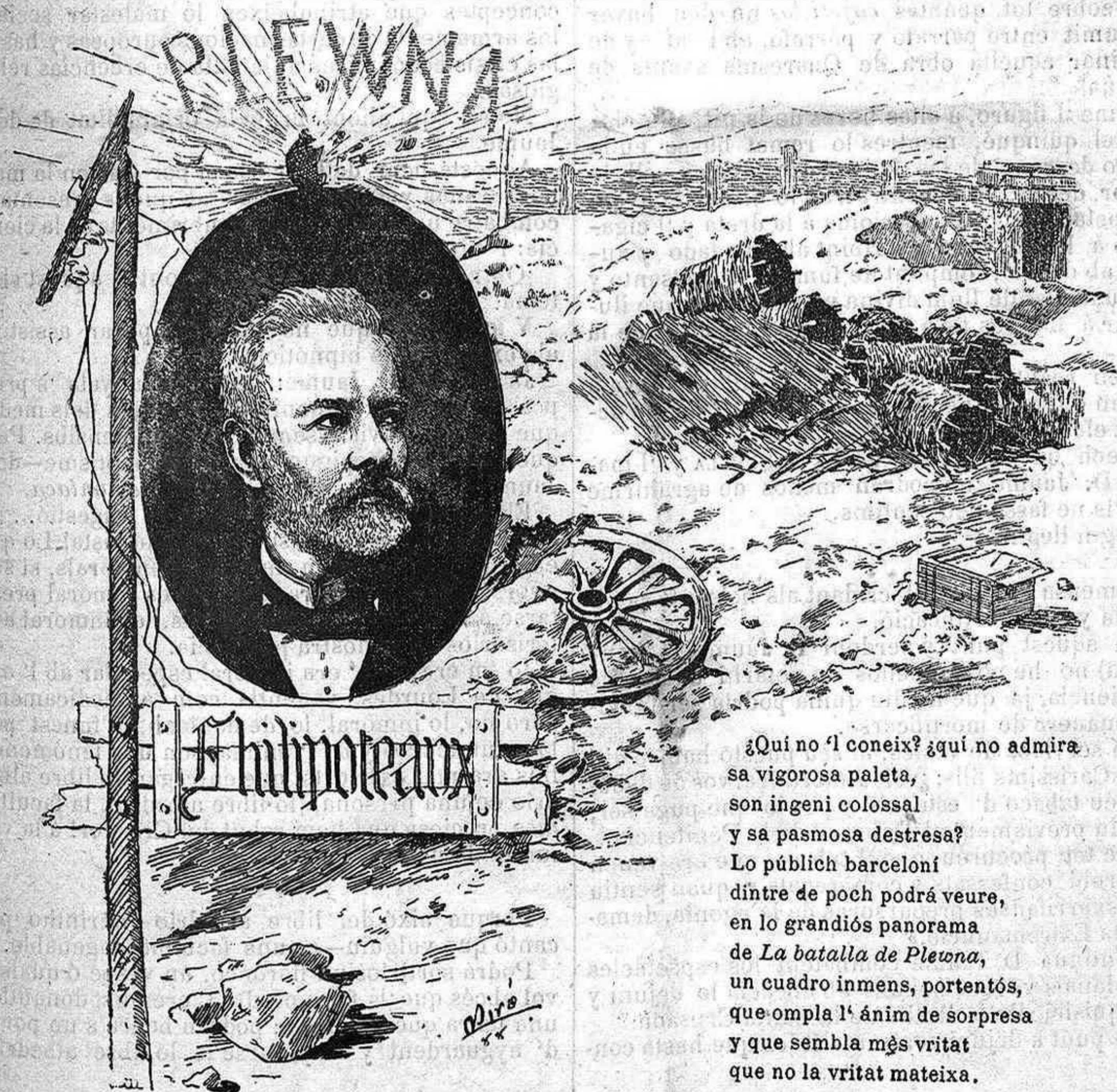
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetar,
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

¿Qui no 'l coneix? ¿qui no admira
 sa vigorosa paleta,
 son ingeni colossal
 y sa pasmosa destresa?
 Lo públich barceloní
 dintre de poch podrá veure,
 en lo grandió panorama
 de *La batalla de Plewna*,
 un cuadro inmens, portentós,
 que ompla l' ànim de sorpresa
 y que sembla més vritat
 que no la vritat mateixa.

COSAS DE D. JAUME.

Tinch probat de sobras que no 'm son may indiferents las cosas de nostre amantíssim Prelat, y molt menos en época de penitencia, ó sigui en la present temporada de Quaresma.

Empenyat D. Jaume en aumentar las mortificacions que tè imposadas á tots los fiels la Santa Mare Iglesia, acaba d' escriure una Pastoral, llarga, kilométrica, inmensa, inacabable.

Lo *Brusi* del dimars, per reproduhirla, no n' ha tingut prou ab quatre planas de lletra del cos 7.

Així y tot jo me li tombada de la créu á la fetxa, ab perill d' escursarse'm la vista, y fent després de tot lo següent raciocini:

«Encare que la vista se t' escursi, no cedeixis... Aquest mérit més tindrás guanyat davant de la Iglesia. Precisament aixó es lo que necessitem los impíos que sense donárnose'n compte *hi ve-yém massa.*»

Després hi considerat que D. Jaume que predica poch y escriu menos, una vegada s' hi posa, ho fa molt fort.

La pastoral en qüestió, tot referintse al temps de la Quaresma, no ha vist la llum pública fins ara que la esquilada Quaresma está acabantse.

¡Quántas vigílias, quántas meditacions, y quántos esforços no deuen haverli costat aquellas quatre planas y mitja de prosa atapahida!

¡Y sobre tot, quántas *cajetillas* no déu haver consumit entre párrafo y párrafo, ab l' afany de terminar aquella obra de Quaresma avants de Pasqua!

Ja me 'l figuro, á altas horas de la nit, á la claror del quinqué, mentres lo remat busca en la son lo descans de las fatigas quotidianas, ell, lo pastor, despert y concentrat, ab lo tinter al davant y la petaca al costat; la ploma á la dreta y 'l cigarrillo á l' esquerra, escribint ab cuydado y xupant ab delicia, omplint de fum tot l' aposento y las quartillas de llum divina y humana ab que iluminar á tots los fiels l' árit y perillós camí de la vida.

Y en realitat un treball tan meditat (anava á dir tan quilotat) per forsa ha de produhir lo desitjat efecte.

Crech que 'ls lectors de LA ESQUELLA y 'l mateix D. Jaume no podrán menos de agrahirme que 'ls ne fassa deu céntims.

Vagin llegint.

Comensa la Pastoral cridant als fiels á la penitencia y á la mortificació.

En aquest punt (y perdoni D. Jaume la franquesa) no he pogut menos de notarhi una petita deficiencia, ja que no diu quina podria ser la millor manera de mortificarse.

Un servidor de vostés, al seu puesto hauria dit: —«Caríssims fiels: ¿voléu mortificarvos de debó? Fuméu tabaco d' estanch, y per lo que puga ser, acudiu préviament al Tribunal de la Penitencia... Sobre tot procuréu que 'l tabaco que ara venen vos trobi confessats y combregats y quan sentiu las esgarrifansas precursoras de la agonía, demanéu la Extremaunció.»

Continua D. Jaume combatent los espectacles mundanals y recomenant ab eficacia lo dejuni y l' adquisició de la Butlla de la Santa Crusada.

En punt á dejuni serán molts los que hasta con-

tra la seva voluntat seguirán los consells del venerable pastor, ja que avuy com avuy son més los que dejunan que no 'ls que poden menjar.

Als amos que no fan dejunar als seus criats los tira una puntada, després de lo qual se queixa amargament de que cada día disminuheix lo personal del clero en aquesta diócesis, lo qual—ó jo no tinch verdader concepte de la vida regalada que sol portar la gent de sotana—ó significa un verdader desapego á las delicias clericals per part de la població del bisbat de Barcelona.

Contra la falta de afició á seguir la carrera de capellá, recomana D. Jaume als pares de familia, que fassin freqüentar los sacraments als seus fills y que 'ls fassin sentir forsa sermons.

Tal vegada ab una bona propaganda confiada á las Hijas de María, procurant que las més vistosetas s' oferissen á ser majordonas, se logaría 'l desitjat augment del clero parroquial.

En aquests assumptos es precís ser práctic y anarsen al bulto, y francament, lo que no logrin ellas...

Passo de llarch los entretochs que dirigeix don Jaume á la premsa impía, entre la qual no crech contarme y ho corrobora l' interés ab qu' estich comentant la seva última pastoral. Tot alló de *chansonetas contra el dogma, la moral y los Ministros de la Iglesia* no resa per mí, que tan hi fet y tan prometo fer, mentres pugui aguantar la ploma, en favor de la moralisació del clero.

Igualment prescindeixo de fixarme en certs conceptes que atribuheixen lo malestar social, los armaments de certas nacions europeas y hasta las crisis económicas á la falta de creencias religiosas.

No es aquí ahont brilla la originalitat de don Jaume.

Aquesta hem de buscarla si per cás en la manera franca y desembossada ab que 's presenta á combatre un dels últims descubriments de la ciencia: l' hipnotisme.

¡Quína pitrada més terrible contra aquest sistema!

Y jo ¡infelís! que no 'm creya pecar assistint als experiments hipnótichs!

Ja te rahò D. Jaume: quan lo Banyeta 's proposa tentar á la humanitat, se val fins dels medis que á primera vista semblan més inofensius. Perque es precís sapiguer que l' Hipnotisme—don Jaume ho afirma—es una ciencia *demoniaca*.

Ell no nega 'ls fenómenos de la sugestió... ¡Y com podria negarlos, si saltan á la vista! Lo qu' ell afirma es que son inmorals ¡inmorals, sí senyors! Es immoral practicarlos; es immoral prestarse á la práctica dels mateixos, es immoral autorisarlos ab la nostra presencia.

Jo 'm creya qu' era immoral especular ab l' aygua de Lourdes, venentla com á medicament; pero no, lo immoral, lo demoníach, lo funest per la salut del cos y de l' ánima, son uns fenómenos fins ara mal explicats, que entregan lo libre albedrío de una persona, ¡lo libre albedrío, la facultat més preciosa que hem rebut del Creador! á la voluntat de un altre home.

Perque aixó del libre albedrío—mírintho pèl cantó que vulguin—es una facultat inagenable.

Podrá sortirlos un floronco, un vespé ó qualsevol abcé que 'ls fassi perdre l' oremus, donantlos una febra que 'ls arbolí; podrán beure's un porró d' ayguardent y evaporarse'ls lo libre albedrío,

sense saber com, ni de quina manera; però que vingui un metje y 'ls fassa dormir, y 'ls sugestionis y 'ls someti á la seva voluntat... ¡oh, aixó es horrorós, aixó es herétich, aixó es immoral, aixó es demoníach!...

Las facultats que 's reconeixen á un florenco ó á un litro de peñascaró, no poden concedirse de cap manera á un home de ciencia. ¡Vaya! No 'n faltaria d'altra!...

Si recalco sobre aquest punt es precisament perque sobre 'l mateix hi recalca molt D. Jaume, y ja he indicat al comensar que 'l meu afany no es altre que secundarlo en sa piadosa propaganda.

Crech que hi ha molts metjes que creyentse castissament católics, practican l' art diabólich del hipnotisme, y es de tot punt necessari apartarlos del mal camí.

Per no citar-ne més que un, he sentit parlar del fill de una persona molt relacionada á Barcelona, que no dupto que al coneixe que sense saberho 's feya instrument de las cábalas del infern, procurarà corretjirse, fent acte públich de contrició y deixant resoltament l' estudi del hipnotisme, per la terapéutica religiosa, basada ab l' aygua de

INGENUITAT.

—¡La Sofia! ¿la coneixes?
Molt temps la vaig festejar,
y quan ella va plantarme,
llavors te vaig demanar.

Lourdes y ab l' oli miraculós de qualsevol llantia de qualsevol iglesia.

Me refereixo al jove Doctor Durán y Ventosa, fill de D. Manuel Durán y Bas, una de las emi-nencias del foro y una de las ovellas més ortodoxas del remat de D. Jaume.

Crech fer una obra cristianíssima, cridant públicament l' atenció de aquest jove doctor, sobre 'ls grans perills que corra la seva animeta, consagrantse com ve fentho fins ara, al estudi y á las prácticas del hipnotisme.

Consideri que pagant tribut á una falsa ciencia, interromp la tradició religiosa de la seva familia y dona un fort disgust al venerable pastor que ab tanta eloqüencia fulmina sos anatemas contra 'ls embaucaments hipnótics.

Y dongui gracias á Déu, de que visquém en un temps de relativa llibertat, que sinó...

Res, pensi ab las torturas de Galileo, que per haver sostingut que la terra dona la volta alre-dor del sol, contra la opinió de Josué, 'ls anteces-sors de D. Jaume varen ferli passar un mal rato.

¿No es cert que fora altament dolorós veure á tot un fill de D. Manuel Durán y Bas, vestit ab la túnica y 'l cucurutxo, camí de la foguera, rodejat de cu-curullas?...

La sort seria que si Don Jaume hagués de encarregar-se de la manipulació, no 'l rostiria ab boscalls, ni ab estellas, ni ab feixinas.

Tal vegada, en considera-ció á la importancia de la persona y per satisfer al ma-teix temps una de sas afi-cions més agradables, em-plearia pèl cas una bona esti-va de cigarros de la Habana.

P. DEL O.

A CAL ARGENTER.

—Déu los quart... ¡Passa, noya! No 't quedis al mitj del pas, aturada com un' ensa... ¡Déu los quart! A veure si farém fira...

—¡No n' hem de fer! Ex-plíquense... ¿qué se 'ls ofe-reix?

—Ja veurá, aquesta noya es filla d' una servidora, y ara 's casa...

—¡Que sigui la enhora-bona!

—¡Oh! No ho digui tan de-pressa... ¡No 's pot dir blat!.. Se 'n desfán tants de casa-ments á última hora...! Miri, una servidora, 'l primer pro-metatje, vaig arribar á estar amonestada y ab lo pis llo-gat y tot, y á pesar d' aixó va desferse... Vol dir que deve-gadas... ¡qué sab una!

—Bè, sí; pero á la seva filla no li succehirá aixó, ¿no es veritat?

—Aixís ho crech, perque 'l minyó es molt de bè y 'l coneixém de molts anys... Pues, com li deya, 'l que m' ha de ser gendre ahir vespre 'm va dir:—Senyora Angeleta... perque una servidora 'm dich Angeleta... ¿vol ferme un favor?—Digas.—D' aixó de las joyas cúydissen vosté mateixa, perque jo no hi entench res y potser no 'ls endevinaria 'l gust.—Bueno li vaig respondre: demá hi anirém totas dugas. ¿Quánt hi vols gastar?—Tant...

—¿Y quánt va dir?

—¡Oh! Aixó m' ho reservo, per ara: primera-ment veyám qu' es lo que 'ns ensenya.

—Vostés dirán: aquí tinch joyas de tots preus y per tots los gustos.

—A veure, tregui anells primer.

—Tingui: ¿li agrada aquest? Es molt elegant.

—¡Psé! No es lleig, nò. ¿Qué hi dius tú? Semblas un estaquirot... ¡Ves...! ¿qué hi trobas?

—Aquí 'n tèn un altre: un tresillo molt ben montat, á l' última moda.

—¡Ay, ay! ¡si es tort! No m' agrada aixó decantat. Sembla que hi hajan posat lo peu á sobre.

—¡Oh! Ara 's portan aixís...

—Donchs, nò m' acaba de xocar...

—Potser aquest... tingui, próbisse 'l...

—Si qu' es bonich! ¡Com llú! ¿No son pas trosos de got aixó?

—¡Bol! ¡si qu' estariam frescos!

—Com que 'ls argenters diu que fan tantas traficas.

—No senyora, no: aixó son malas llenguas que ho fan correr. Si jo li dich que aixó son diamants, ja pot pujarhi de peus.

—Ja m' ho figuro, ja. Bè ¿t' agrada á tú?... Veyám... ¿á quin dit l' has de portar? ¿á aquest? ¡Uy! Es massa gran... no serveix...

—¡Calli! Ja ho arreglarém! Veji aquest es més xich y t' la mateixa forma.

—¡Oy! ¡Ángela! Ni pintat... Bueno; ja tenim l' anell: deixil aquí de banda, que no 's torni á barrejar. Veyám ara...

—¿Qué? ¿qué volen? ¿arrecadas? ¿botons?

—Psé!... Un botonet y atmetlla... ¿qué no se 'n portan?

—Si, aixó no passa may... Miri, aquest joch es molt bonich...

—Trobo que no 's diu ab l' anell. ¿No 'n tèn de més grossas?

—Tan com vulgui... verbi-gracia, aquestas. Me sembla que á la pubilla ja li agradan.

—¡Si! A n' ella si que no la entendrá may... Vés, respón alguna cosa... Sembla que t' hajan de treure las paraulas de la boca ab ternals! ¿T' agradan? ¡Gracias á Déu! Sembla mentida que tinguis dinou anys y siguis tan aturada... ¡No 't retiras gens ab mí! Una servidora lo que tinch al cor tinch á la boca; pero sè dir lo que vull y lo que no vull, y no me 'n vaig ab pamplinas... Bueno: posi las arrecadas al costat del anell.

—¿Que més ara?

—Ni tampoch ho sè: ¿qué 's porta al coll? ¿una creu ó un medallón?

—No senyora: lo que ara s' usa son imperdibles.

—¿Imper... qué?

—¿Imperdibles: ¿veu? Aixó... tingui: n' hi ha una varietat inmensa.

—¡Uy, uy, no 'n tregui tants, ó sinó no 'ns entendrém!... ¡Quín color tèn aquest! ¿Ja es or aixó? Sembla llumanera...

—Es or mate, última moda. Aquest ja fa per vostés: es sólit y bonich... ¡Miri quin diamants!...

—No 'm desagrada... ¿y á tú? Respón, María Solfa... ¿Es al teu gust?... Bueno: donchs ja ho tenim tot. Anell... arrecadas... y pessa de pit. A veure... ¿cóm se diu de tot aixó? No 'ns espanti.

—Contaré lo més just; aquí no fem dos preus: setze del anell, vint de las arrecadas...

—¡Qué diu, qué diu!...

—Y vintissís del imperdible... xeixanta dos duros.

—¡Pero qu' está borrango!

—Ja li he dit que li contaria l' últim.

—Aném, noya, aném: aquest senyor no tèn ganas de vendre.

—Vosté es la que no vol comprar. ¿Quánt ne donaría donchs?

—Cap diner... ¡Ahont s' es vist! ¡Xeixanta dos duros!... ¡Quín disbarat!... ¿Sab quán ne dono? Quaranta.

—No farém res: fuig massa de la rahò.

—Passa, noya: mirarém més avall... ¡Passa, 't dich! Sembla que dormis!

—Pòsis á xeixanta: hi perdo dos duros.

—Vaja, n' hi donarè... cinquanta... ¿está bè?

—No pot ser: per cinquanta ha de pendre un' altra cosa.

—¡Cá, cá! Ara ja 'ns hem enamorad d' aixó...

—¡Cinquanta vuyt!

—¡Estigui bò!... ja veurá... l' última paraula: ¿'ns ho dona per... cinquanta cinch?...

—¡Ragatona! Vingui, vingui; ja li asseguro que 'n sab de comprar.

—¡Sí! ¡com me tenta la cara, ara que ja 'ns ha enganyat!... ¡Ah! 'Ns hi ha de posar una capsas... y ha de dar un didal de plata á la noya.. ¡Oh! No cal que fassi muecas; ja se sab...

—¡Mare de Déu! ¡Quins negocis faría si tots los parroquians fossin com vosté! Tingui, aquí ho tèn tot; l' estuig, lo didal...

—Veji, donchs, conti: avants de venir hi fet mirarm' ho tot; ja es bo, ja...

—Sí, senyorá; está bè...

—Endavant; fins que 'ns torném á veure...

—¿Que tèn alguna altra filla per casar?

—No, gracias á Déu: pero devegadas s' ofereixen cosas... ¿Qué no ven bergansins vosté?

—¡Vaya!

—Donchs quan aquesta... dallonsas, potser n' hi vindrém á comprar un... ¡Camina, salamera!

—Procurin que sigui aviat

—¡Oh!... ¡D' allí ha de venir!

A. MARCH.

EPÍSTOLA

A MON ESTIMAT AMICH PERE ANTONELL GUARDIOLA.

Segons m' has fet saber, pensas casarte aixís que la Quaresma 'l ram aplegui; fas molt bè, amich Peret; d' acompanyarte sento també 'l desitj, aixís que tregui si no una rifa bona, aproximació al menys... y trobi dona.

Tú d' aixó te 'n pots riure á boca plena ja que no 't falta res del que tens ara; un angel per xicota, hermosa nena, salut, diners, humor y bona cara.

Jo tampoch: ni tinch bòssa, ni salut, ni diners, ni humor, ni mòssa.

Cásat, casat Peret, avant y fora que en un bon casament la ditxa fundo,

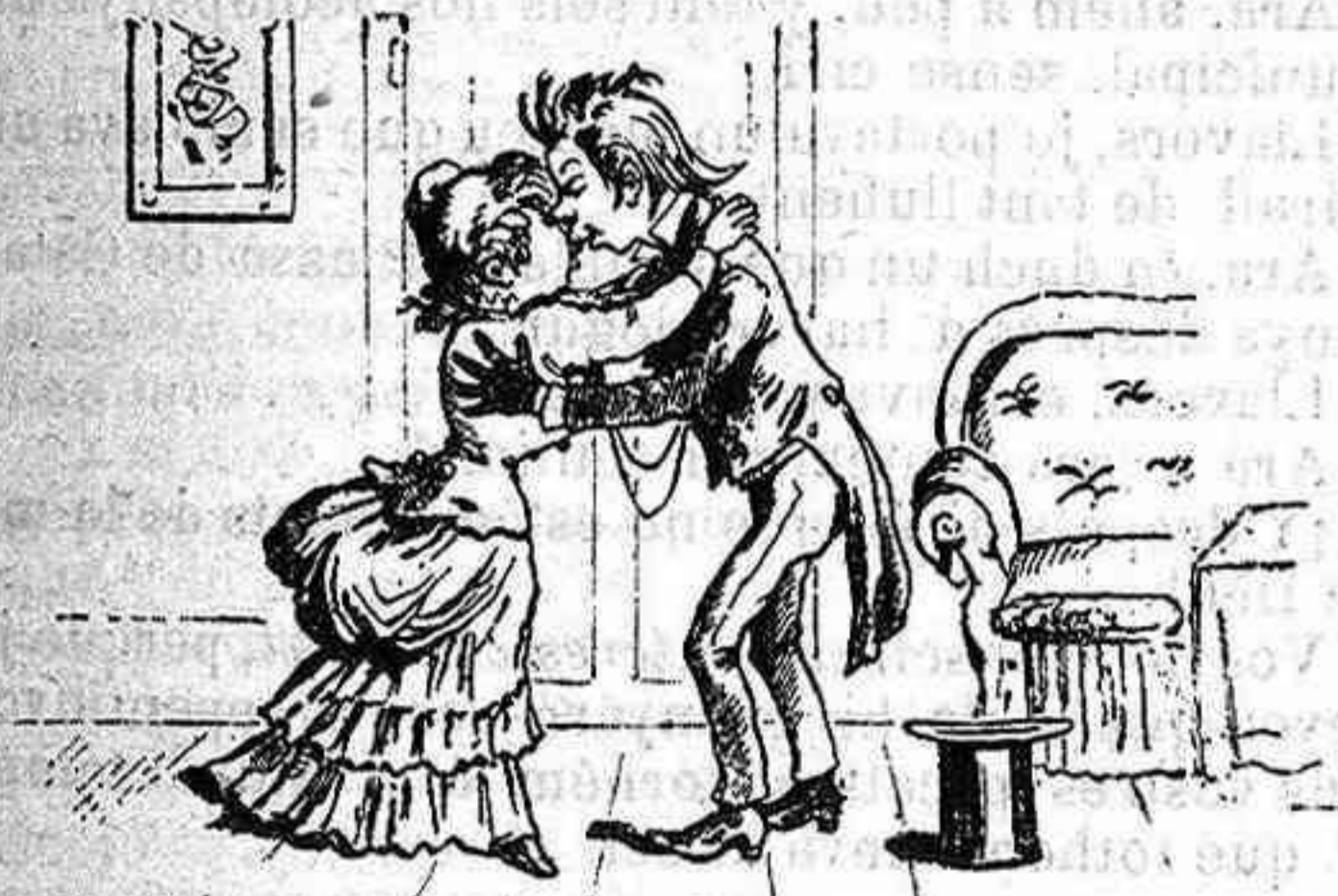
VISITANT A LA PROMESA

—Sobre tot, fills meus, molta prudencia.

—¡Au! Ara qu' ella no hi es!...

—¡Sempre, sempre seré 'l mateix!

—¡Hola! ¡lligats pèl coll?... ¡Ja ho entench!

la dona te 'ls darà si 'n vols á cossis.
A un vaig darne un día
y si 'ls concells segueix se divorcia.

Quan sigas ja casat, l' única cosa
que puch darte, amich mèu, no soch indómit,
per comte de concells que sols fan nosa,
un remey que jo sè per curá 'l vómit;
y com sabs que molt corro,
no 't faltarà á son temps *xarop de forro*.

¡Tenir dona!... al pensarhi m' esborrono
de goig y de plàher; ¡quí poguès dirho!
mes ¡ay! que si algún pas per tindre'n dono,
cáich de nassos, m' arronso y no m' estiro;
y al trucá hont ellas viuhén,
—Dèu l' ampari germá,—totas me diuhén.

Per xó no has de extranyar que 't tinga enveja
y daleixi d' amor ma fantasia;
¡tot sol com un bolet! aixó mareja.
¡Qu' es trist menjá carbassa cada día!
Sort qu' está' ab mí y no peca
una viuda tal qual, que 'm fa la teca.

Ahir va sè 'l *miquel* d' una morena,
avuy la *carmanyola* es d' una blanca,
demá... ¡quí sab demá! llarga cadena
de fástichs y bolets que m' entrabanca.
¡Miréu que sempre perdi!
ni puch tocar cap plat que no l' esquerdi.

Bèn bè al revès de tú; dintre pochos días
las caricias rebrás de qui t' estima,
tot será goig y ditxa y alegrías,
dolsa lluna de mel se t' aproxima.
Dèu dongui pèl tèu compte
molta felicitat y un heréu prompte.

14 mars 1888.

R. C. G

PLEWNA.

Feya molts anys que no s' havia montat á Bar-
celona un panorama, y encare 'ls que s' havian
vist corresponen á l' época en que l' art d' expo-
sarlos era rudimentari, y sense tenir res que veurè
ab los recursos que avuy s' utilisan.

—¡Fassi 'l favor de passar la porta!

y digas com aquell, si algú no ignora,
que haya un ca...sado más; ¡qué importa al mundo?

No reculís ni hi juguis
ni are, ni sent casat... per poch que puguis.

Prou voldria, amich mèu, consells donarte
d' aquells que aprofitantlos felís fòssis,
mes pots comprendre bè que ja al casarte

Lo panorama de *Plewna* degut al artista Philli-
poteaux es una obra artística de primera forsa
que ha recorregut los principals paissos d' Eu-
ropa, alcansant per tot arreu un éxit digne del
sèu mérit.

Sens perjudici de parlarne més extensament,
fent l' historia del succés que 'l motiva, lo qual
nos ho reservém per quan s' haja efectuat la

obertura del panorama, dirém avuy alguna cosa del hermós edifici que s'ha alsat expressament en la confluència de la Rambla de Catalunya y del carrer de Corts.

La construcció ha sigut trassada y dirigida pèl conegut arquitecto D. Anton Rovira y Rabassa.

Forma una especie de circo de fusta, de gran diámetro, sobre del qual descansa una cúpula. Hi ha una porta d'entrada molt elegant, de construcció senzilla y bonicas líneas, la qual constitueix un cos adelantat. La indicada porta es de pedra y está rematada per un átich ó triángul en lo qual hi campeja l'escut de Rússia.

Lo conjunt de la construcció recorda 'ls edificis moscovitas.

Interiorment produhirá un gran efecte. La tela que representa la batal'a ocupa tota la paret interior del edifici. En lo centro s'alsa una plataforma inclinada rodejada de una barana. Desde allí 's contempla la tela, colocada ab tanta habilitat, ab los primers termes corpóreos y ab lo conjunt il·luminat ab tan acert que l'espectador se fa la ilusió de trobarse en la cima de una montanya, contemplant un extens panorama al séu alreedor, ab la circumstancia especial de que 'l panorama representa aquí la famosa batalla.

Las obras s'están acabant ab tota activitat, de manera que 's creu que del día 20 al 22 del actual lo panorama s'obrirá al públich.

No temém en afirmar que 'l panorama de Plewna será un dels successos de la próxima Exposició universal.

FRÀ JUNCOSA.

LAMENTACIÓ.

¡Pobra humanitat!

¡Quín modo de degenerar, Mare de Dèu Santíssima!

Tot, completament tot, va perdent de día en día. Avants, se solía dir que 'l que 's queixava ho feya per vici. Ara, potser qu'encare hi haji qui ho digui; pero ho diu per costúm.

Desde 'l Sant Pare fins al més ínfim bitlletaire, tots se queixan de la malura dels negocis: y aixó qu'aquell pare que l'hi diuhen sant, no tè més que casarse, ó anunciar unas bodas, com ara diuhen, per ferse 'ls seus.

Me 'n recordo encare, com si fòs avuy, del principi que jo era capellá.

Llavors, m'havía de gastar un dineral en estampetas més ó menos bunyols, per repartir entre 'l sens fi de criaturas, que ab l'escusa de ferme la mistat, m'omplían la ma de babas.

Ara... 'm venen al darrera cridantme gueto y rifantse escandalosament mon respectable individu.

Llavors, tots los que feyan la ximpleria de morir-se, tenían empenyo en ferho en gracia de Dèu, y aixó, francament, me feya bullir l'olla, porque ¡no dich res de las missas que 'm feyan dir!

Ara, tothom se mor' ab la mateixa tranquil·litat que si sentís ploure.

Llavors, arribada qu'era l'època de la Quaresma, tothom se dava manya per portar á la sagristía una pela y mitja, á cambi d'una butlla.

Ara, fins crech que hi ha qui menja butllas. Nosaltres, per defensar las garrofas, prou que 'ns esforcém en fer professons de la bona mort,

pero malehit si ningú 'n fa cas: tots se donan á la bona vida.

Llavors, de tant en tant, solía ocórrer que á un Cristo ó á una Verge li pegava la rauxa de fer algun miracle, lo qual no deixava de produhir moltes utilitats.

Ara, si una Verge proba no més de plorar, me la tancan, com si fòs una criatura.

Llavors, los diumenges al dematí, anavam fent gatzara pèls carrers, ab l'excusa de cantar lo Rosari de l'Aurora.

¡Y aquesta broma va acabar com lo Rosari de l'Aurora!

Llavors, tot sovint venían á confessarse nenas bonicoyas y aixeridas, y encare, moltes vegadas, no 'n tenían prou d'acostar la cara á la reixeta del confessionari, que venían á consultarnos á la sagristía...

Ara, s'estiman més anar á ballar ab lo promés.

Llavors, teníam majordonas jovas y guapotas, y, de vegadas, dos ó tres nebots molt bufonets: y ningú tenia res que dirhi

Ara, tením guetas lleganyosas y rondinayres, y tothom mormola.

Avants, un servidor de vostés no dejunava ni per la Quaresma.

Ara, dejuno tot l'any.

Llavors, quan sortía un combregar, tothom comprava ciris, l'acompanyava devotament, y després deixava 'l ciri que l'hi havia sobrat á l'iglesia: y aixó, sense parlar de que may faltava qui oferís un coixe.

Ara, aném á péu, y tant sols nos acompanya un municipal, sense ciri.

Llavors, jo portava un manteu que semblava un mirall, de tant lluhent.

Ara, 'n duch un que sembla la Plassa de Catalunya després d'haver plogut.

Llavors, contavam per unhas

Ara... ¡ara contém per céntims!

¡Y després dirán que no estém deixats de la ma de Dèu!

Vos ho aconsello *desinteressadament*, porque ja veyeu que jo no hi guanyaré res: arrepentiuvos dels vostres pecats, y torném á n'aquell temps en que tothom anava al cel.

CAPELLÁ PRE-HISTÓRICH.

NO 'T VULL.

Ab gran dolor dins mon cor y passant cruel combat, jo, Esperansa, t'hi deixat olvidant lo teu amor.

Sembla qu'ho digui ab frescura y qu'així encar' soch felís; mes créume que no es aixís: m'ha causat gran amargura.

Ja sè que tú 'm podrás dí que si dol m'hagués causat, no t'hauria aixís deixat, y tens rahò fins aquí.

Pero, noya ¡qué hi puch fer si lo mèu cor no 's pot torse? Estimarte á tú per forsa, Esperansa, no pot ser.

Ja m'agrades, ets bufona, boniqueta y endressada, ets discreta y ets callada qu'es extrany sent com ets dona.

Aixís no 't donguis afany

BUSCANT FORTUNA.

Tè vint anys, y com qu' encara
¡ay! no s' ha pogut casar,
quan está desocupada
treu lo cor á passejar.

que de tas prendas no 'm queixo;
jo, noya, tan sols te deixo
perque dús un nom extrany.

Y si aixó 't dona frisansa,
perque no m' has entés bè,
que t' hi deixat te diré
sols perque 't dius Esperansa.

No 't vull, donchs; que si ab mí 't casas
ma reputació s' esquerda,
perque l' esperansa es verda
y 'l vert es menjar pèls ases.

J. PUIG CASSANYAS.

LA ESCALA DEL RECÓ.

¡Com hi ha món! Casi bè fa riure...
No han vist en lloch una escala tan desgraciada
y plena de monstrositats físicas y morals.

Comensém per la botiga. ¿Lo coneixen al se-
nyor Joanet? ¿Nó? ¿Per forsa l' han de coneixe!
¡Es clá! Es lo betas y fils, aquell home alt y prim,
ab un bigoti curt y blanch, que sembla un raspal-
let per las dents, xato com un bocoy y ab uns ulls
mès petits que una rata...

¡Quín tipo, eh! Pues encara tè l' ànima mès
desgraciada que 'l cos. Un día qu' estigui de cal-
ma, ja 'ls ne explicaré alguna coseta: ara no tinch
temps.

Entrém á la escala.

Vaja: aquí tenen á la senyora Agneta, la del
entressuelo. Viu sola y tè una mica de renda, que
li permet estarse sense fer res y passar tot lo día
á missa. ¡Prou que se li coneix desseguida! Pó-
sinseli aprop, y sentirán al moment una bravada

de capellá, que no 's pot resistir. Va sempre ves-
tida de negre, ab una mantellina bastant espelli-
fada, y ab mès tacas al damunt que pisos per llo-
gar hi ha al ensanxe.

Tè un bigoti de alló mès llarch, no saluda may
á ningú y porta penjada al coll una medalla de la
Reparadora.

Aném pujant: ja som al primer pis.

Aquí hi viu un homenet geperut, barreja de se-
nyor y pastor, y ab un posat de poca vergonya
molt pronunciat. Sempre tè 'ls transparents bai-
xals y la porta tancada: jo crech que no l' obra ni
per sortir, y passa per sota ó pèl forat del pany.
Es lo pis dels misteris: tot va de secret, no s' hi
sent ni una mosca. Sembla talment una sucursal
de la inquisició.

Lo geperut fa corre qu' es solter y suposo que
diu veritat: dupto que trobés cap dona prou de-
sesperada per carregar ab semblant trasto. Cir-
cunstancia agravant: se diu Anastasi.

Segon pis: un altre *solterón*, lo senyor Miquel.
¡Quín home! Agafin un formatje d' Holanda, vá-
jinlo infant fins que tingui vuyt pams d' alsada y
lavors mirinse'l bè: 'l Sr. Miquel, fet y pastat.
Lo color, la forma, fins l' olor... tot es de formatje
d' Holanda.

Tè una criada que 'l cuyda y no sè que mès, y
diu que quan mori tot ho deixarà á n' ella. Pateix
d' ofech, dolor reumátich, migranya, ulls de
poll... tots los mals coneguts y per coneixe.

Lo Sr. Miquel ha de acabar com una granada:
si un día senten una explossió per aquests vols,
no s' espantin: serà ell que ha reventat.

Amunt: pis tercer.

Un matrimoni: ell pega á n' ella, ella *la pega* á
n' ell y tots dos la pegan al amo de la casa, que
crech que va bastant endarrerit de cobrar. Dels
set días de la senmana, 'ls sis los passen donant
escándol y mortificant al veynat: los diumenjes
no se 'ls sent; pero es perque no hi son. L' home
se 'n va á fora ab conegudas, y la dona se 'n hi
va ab coneguts... ó ab desconeguts, si convé; que
per xó no crech que miri gayre prim.

Ja 's va acabant l' escala: quart pis habitació
de donya... ¡Ni tampoch ho sè com se diu! Ella
deya Leonor; pero un que la coneix va dir que 's
diu María y un altre va assegurarame que 'l seu
verdader nom es Tuyetas.

Siga com vulga, donya... diguémi Leonor, es
casada y viu ab lo seu marit; pero dona la casua-
litat que lo seu marit tan aviat es alt com baix,
gras com magre, moreno com ros... Vol dir que
muda de marit molt sovint y per ella tots son *lo*
seu senyor...

¡Al últim! Ja som á dalt... ¡quint pis! Ja diuen
que no hi ha regla sense excepció. Aquest es l'
únich pis ahont hi viu una persona decent, com
un brillant entre palets, com una rosa entre es-
cardots, com un rossinyol entre ànechs.

Es un jove de bè, que no retira tart, ni dona
escándols, ni reb visitas, ni es geperut, ni pateix
d' ofech.

En fi, per dirho mès aviat: soch jo...

MATÍAS BONAFÉ.

LO TRABALL.

SONET.

Qu' es font inagotable de alegría;
qu' es manantial de ditxa y de ventura;
que regala una vida de dolsura;

qu' en lo camí del bè del home es guía;
que aquell que á practicarlo se confia
no pot coneixer may que es amargura,
que guardarà sa consciencia pura...
es cosa que sentím dir cada dia.

Y encar que fàcilment á tots s' alcanza
que aixó es molt cert (perque no pot negarse
que 'l treball es molt digne de alabansa)
al qui tal diu, podria preguntarse:
—«¿Cóm es que ab tot y ser tan bona prenda,
tothom, més que treball, desitja renda?»

SAMUEL DEL PALAU.

LLIBRES.

ESTADÍSTICA DE LOS DELITOS Y FALTAS COMETIDOS Y
CAPTURAS DE CRIMINALES VÉRIFICADAS EN EL AÑO DE

1887.—Lo ministre de la Governació 'ns ha favo-
rescut ab un exemplar de aquesta curiosa esta-
dística, classificada per provincias y per mesos y
clarament resumida al final de la publicació.

Un detall: en lo concepte de delictes y faltas,
Madrid apareix la provincia més criminal d' Es-
panya.

¡Y encare si 's perseguissen tot los que 's co-
meten!

ESTUDIOS ACERCA DE LA RABIA Y SU PROFILAXIS,
por Jaime Ferrán y Clua.—Conté aquest folleto
una série de notas y memorias relativas á la ex-
perimentació científica de la especialitat que ab
tan éxit cultiva lo Doctor Ferrán en lo laboratori
microbiológich de Barcelona.

De lo que 's deduheix de sa lectura, son molt
notables los progressos que venen realisantse en
aquell establiment, y no duptém que cridarán l'

LA NOSTRA GENT.—

—Qu' es calmós aquest home! 'M mira, 'm segueix, se m' acosta... pero no passa d' aquí!.. No sé com ferhe
per animarlo...

atenció de tots los aficionats á aquesta classe d' estudis, tan aquí á Espanya, com al extranger.

DICCIONARI GEOGRÁFICH HISTÓRICH CATALÁ, anotat per *D. Joseph Reig y Vilardell*.—Hem rebut lo quadern quint de aquesta publicació, en lo qual entre altres articles s' hi troban l' acabament de *Balaguer*, *Banyolas* y 'l comensament de *Barcelona*, que promet ser molt extens.

FLORS Y FULLAS.—Ab aquest títul lo jove escriptor *M. Marinello*, que ha col·laborat alguna vegada en l' *ESQUELLA*, ab lo pseudónim de *A. Llimoner*, ha publicat un petit volúm de versos catalans escrits ab molta facilitat.

Un ambo de regidors.—Pessa en un acte y en prosa de *D. Rosendo Arús y Arderiu*.—Aquesta producció estrenada ab exit en lo *Teatro de No-*

vedats, en abril de 1882, y reproduhida ultimament ab aplauso, acaba de ser impresa, haventnos favorescut lo seu autor ab un exemplar de la mateixa.

RATA SABIA.

Escassas, escassíssimas novedats. ¡Quina setmana més sossa!...

No sembla sinó que las empresas ocupadas, en prepararse per la época de la Exposició, 's desentenen de l' actual temporada, vivint esclusivament de beneficis y de obras de *ripiego*.

(*Dibuixos de Mariano Foix.*)

—¡Vaja! Veyám si ara, ab aixó de la exposició, 'ls barquillers tindrem una mica de feyna...

Aixís y tot, may siga sinó per no perdre la costum, passém revista:

PRINCIPAL.

S' han donat dugas ó tres representacions de *Cabeza de chorlito*, arreglo ó desarreglo de un aixeridíssim *vaudeville* francés. Aquesta producció s' havia representat ja en anteriors temporadas.

En lo mateix cas se troba 'l juguet titulat: *Los palos deseados*, que ab tot y ser de fetxa més vella, guarda situacions de aquellas que fan riure sempre y xistes dels que cauhen en gracia.

LICEO.

Marina, l' eterna *Gran-via*, *La Mascota*, *La figlia de Mme. Angot* y per últim *Il barbiere di Seviglia*, no 'l de Rossini, 'l de Paissello... vels' hi aquí 'l repertori de la senmana, segons lo *menu* de la companyia Tomba.

Una colecció de plats rescalfats.

L' empresa ha anunciat un nou abono per deu funcions, ab lo qual arribarém tranquilament á la temporada de Pasqua.

En la qual tornarém á sentir l' ópera seria, confiada á artistas tots ells bèn rebuts del públich barceloní, principalment en Gayarre.

ROMEA.

Lo mercat de Calaf, representat lo dilluns, després de prop de vint anys de no haverse posat en escena, pertany de plé á l' época dels *Singlots poétichs*, y sense tenir la gracia y la travessura de alguns altres del mateix autor, presenta molt moviment escénich, tipos acaricaturats y un gran caudal de xistes, molts dels quals, per referirse als temps anteriors á la Revolució, se pot dir que 'ns treuhen vint anys de sobre.

Dels intérpretes que ha tingut actualment aquesta obra, únicament lo Sr. Fontova va prendre part en lo seu estreno.

La barqueta de Sant Pere es una bonica comedia del Sr. Vidal y Valenciano, que sigué justament premiada en los Jochs Florals de 1876.

En ella l' element cómich se mescla ab lo tó sentimental y poétich.

Fou representada també ab éxit lo passat dilluns á benefici del Sr. Pinós.

Ja haurán vist en los diaris, que l' estreno de la nova comedia original del Sr. Roca y Roca, titulada *Lo plet de 'n Baldomero*, que havia d' efectuar-se 'l passat dimars, ha sufert un aplasament.

En aixó dels *plets* ja se sab, devegadas lo Tribunal aplessa la vista per vuyt días.

Tal ha succehit ab l' obra del nostre amich y company, qual estreno s' efectuará definitivament, lo próxim dimars dia 20 del actual.

TÍVOLI.

S' anuncia per després de Pascua l' estreno aquí á Barcelona de *Cuba libre*, una de las sarsuelas del mateix tall de *La Gran-via* y de *Cadiz*.

L' obra en qüestió s' estrená á Madrit fa alguns mesos, y la tungada de representacions de la mateixa encare dura.

Veurém si 'ls ayres de Barcelona li proban tan com los de la vila de l' ós.

Es probable que sí; tan mes quan sabém que lo rumbós empresari Sr. Elías, se proposa presen-

tarla ab tot l' aparato necessari, cosa qu' es sempre de gust del nostre públich.

NOVEDATS.

Continuan las representacions de *El heredero de Belvedere*.

Ab lo títol de *A la punta de l' espasa* s' estrená dilluns una pessa que fou bèn rebuda.

Per dimecres estava anunciat lo de un' altra pessa titulada: *¡A Nuria!*

CATALUNYA.

De tornada de América ha reaparegut en l' escena l' aplaudit actor Sr. Riutort, que conta tants admiradors entre 'ls aficionats á la declamació sistema Calvo.

Diumenje va representar, entre un públich bastant numerós, los dramas *La vida es sueño* y *De mala rasa*, en los quals fou extraordinariament aplaudit.

CIRCO EQUESTRE.

A més del uniciclista y biciclista catalá, Joseph Arissó, que sembla talment que hagi nascut sobre 'l velocípedo, ha debutat en lo *Circo* 'l clown negre Nogia que 's distingeix tocant alguns instruments grotescos, y especialment en lo xilofon, ab lo qual y en combinació ab alguns timbals, imita molt bèn la marxa de un tren.

En Nogia es un negre que deixa blau.

OLIMPO.

Per tractarse de un coloborador de la *Esquella*, lo Sr. Q. Roig, m' imposito 'l deber de participarlos que dissapte á benefici seu y del jove aficionat A. Verges, se donará en aquest teatro una funció estrenantse un drama en tres actes y en vers, original del indicat Sr. Roig, que 's titula: *Criminal y delator*, y reproduhintse á continuació las pessas *Sebas al cap* y *Croquis del natural*.

Desitjo als beneficiats que tinguin molta concurrencia.

N. N. N.

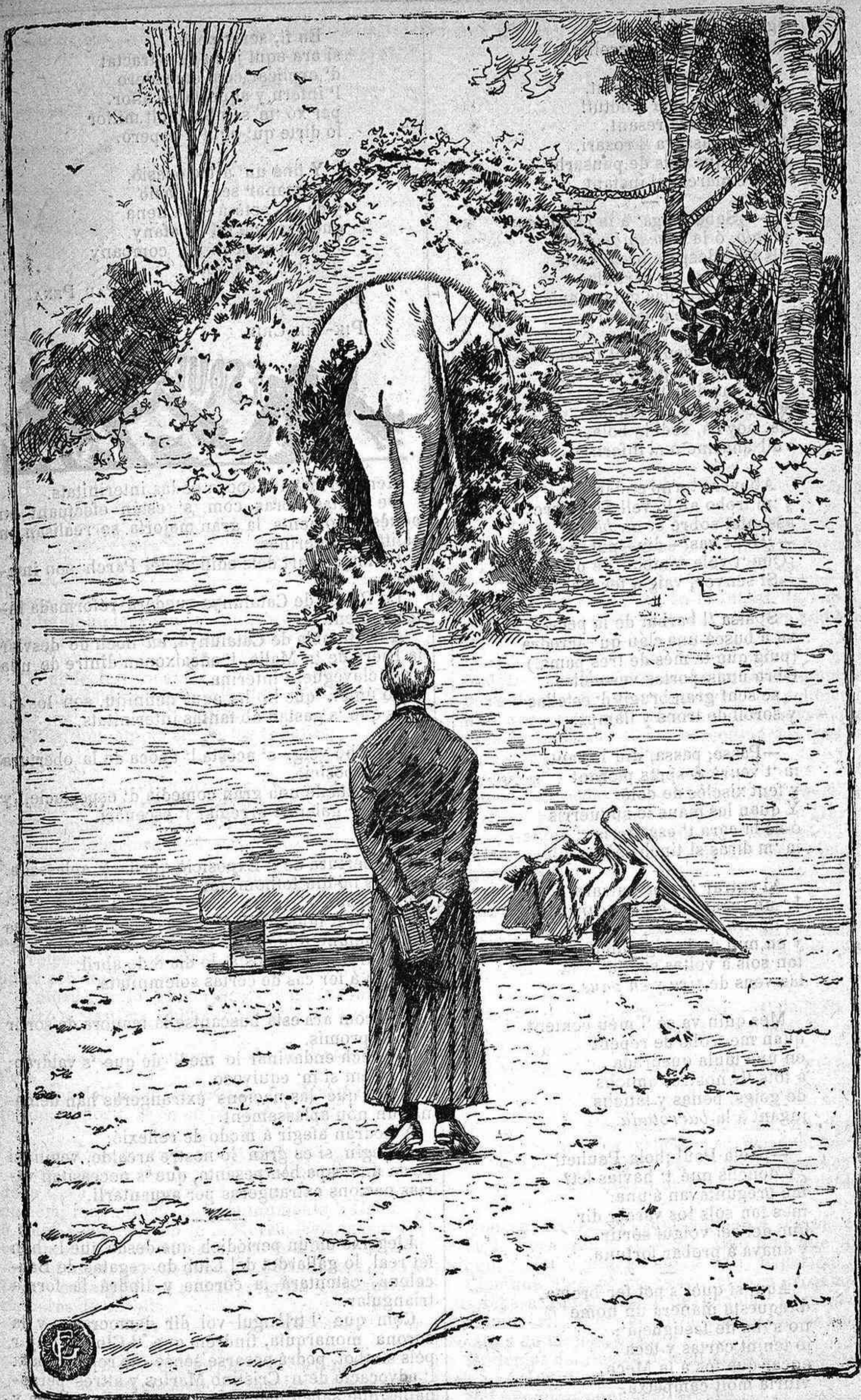
CARTA.

Al Sr. D. Pik-Tik-Crik
Estimat y alegre amich:
are que tinch un segon
(que no 'm passa gaires ratos)
hi pensat donarte datos
referents al altre món.

Comensém ja, punt per punt.
Aixís que siguí difunt
vaig sortir prest al carrer,
y tot volant cap á dalt,
sens' enportarmen' n nj un ral
per dar propina al porter.

Ja soch frente l' edifici;
sens surtirme gens de quici
ni cridar *Ave-Maria*,
á l' entrada 'm vaig ficar,
y allí poguí contemplar
al qu' está á la porteria.

Mes ell estava en *querellas*
ab tot un remat de vellas
que sens' ordre havian entrat
y sent la disputa forta

Una paret adornada
de llargues guirnaltes d' eura,
en la paret un forat
que l' altra part deixa veure,

una estàtua capritxosa,
vestida molt à la fresca ..
¡Quin quadre més especial!
¡quin bè de Déu d' ocurrencias!

agafo del cel la porta
entro, y corro 'l forrellat.

Arribo á dins resolut,
pero noy ¡quina quietut!
tothom estava resant,
tothom passava 'l rosari,
te dich que sols de pensarhi
me vè mareig al instant.

—«¿Saben jugá' á la *manilla*,
al *solo*, ó la *bascambrilla*?»
(¡ls vaig després preguntar)
y sols per eixas paraulas
molts d' aquellas gata-maulas
van arribarse á senyar.

Jo qu' al veurer tal funció
vaig dirme ab gran convicció:
¿aquí has d' estar per etern
sense poguer fer tabola?
Cá, noy cá, rodi la bola,
vull anarme'n al infern.

Allavors torno endarrera
y 'm trobo ab lo vell San Pere
assentat sobre d' un *blok*.
—¿Hont vas?— diu —pobre infelis.
¿Que 't vols canviar de pis?
—Si senyor, vaig á fer foch.

S' alsa 'l barbut de la pedra,
va á buscá una clau qu' arredra
(puig que te més de tres pams.)
Obra unas portas vermelas...
...se sent gran brugit d' estellas
y soroll de trons y llamps.

—Passa, passa, diu lo sant,
ja 't veurè després plorant
y fent xiscles de doló.
Y quan las mans te suqueris
ó bè la cara t' esguerris
ja 'm dirás si tinch rahò.

Al entrar ¡quina gatzara!
L' un jugava á *creu y cara*,
al *dómino*, *botxas*, *daus*...
y en mitj de la algarabía
tan sols á voltas sentia
las veus de *tira y en paus*.

Mes quin va sé 'l mèu content
quan me trobo de repent
en una tàula quadrada
á tots 'ls nostres amichs
de goigs, penas y fatichs
jugant á la *barrotada*.

—¡Hola Paul ¡hola Pauhet!
¿Y donchs qué t' havias fet?
me preguntavan á una;
mes tan sols los vareig dir
que del cel volguí sortir
y anava á probar fortuna.

Aquí sí que 's pot fer broma,
d' aquesta manera un home
no s' ha de fastiguejá';
jo tenint cartas y teca
encar que fòs á la Meca
viuria molt campetxá.

En fi, sería pesat
si ara aquí jo haguès tractat
d' explicar com considero
l' infern y aquesta escalfor.
per xó 'm sembla molt millor
lo dirte qu' aquí t' espero.

Y fins un' altre ocasió,
pots manar sens dilació
y dá un petó á cada nena
que parli de mi ab afany.
Jo sempre soch ton company
que tan t' estima

PAU PENA.

Per la copia.

PIK-TIK-CRIK.

Hem arribat á l' època de las interinitats.
De tantas obras com s' están efectuant en
aquests moments, la gran majoria se realisan en
calitat de interinas.

La major part dels edificis del Parch son inter-
rins.

La Plassa de Catalunya quedarà reformada in-
terinament.

A la Rambla de Catalunya, en lloch de desviar
la Riera de 'n Malla, l' encaixonan dintre de una
gran claveguera interina.

Lo únich que hi ha aquí definitiu, son los di-
ners que 's gastan ab tantas interinitats.

Jo ja ho veig, s' acostá l' època de la obertura
de la Exposició.

Se tracta de una gran comedia d' espectacle, y
'l primer galan fa arreglar l' escenari.

L' obertura de l' Exposició quedarà aplassada.
Aixís ho diu tothom, menos qui deuría dirho y
declararho.

O sigui l' home de las patillas que de la manera
més solemne tenia promés que la tal obertura s'
efectuaria, á tota costa, lo dia 8 de abril.

Anéu á fer cas de certas solemnitats.

Ara com ara está buscantse la manera de sortir
de compromís.

Jo crech endavinar lo medi de que 's valdrán;
ja veurém si m' equivoço.

Dirán que las nacions extrangeras han dema-
nat un nou aplassament.

Y podrán afegir á modo de reflexió:

—Vegin si es gran lo nostre arcalde, vegin si
porta una capa bè pesanta, que 's necessitan va-
rias nacions extrangeras per aguantarli.

Llegeixo en un periódich que desde que l' han
fet real, lo gallardet del Club de regatas de Bar-
celona, ostentará ia corona y tindrà la forma
triangular.

Com que 'l triangul vol dir democracia y la
corona monarquia, tindrém que 'l Club, á jutjar
pèls símbol, podrá posarse sense cap reparo, baix
l' advocació de 'n Cristino Martos y altres perso-
natjes que saben nadar en lo mar de la política y
guardar la roba.

MÚSICA DEL PORVENIR.

Una cullera de fusta,
un utensili de llauna
y vinga gresca y soroll...
¡Aixó es la música clàssica!

Gran idea.

L' ha tinguda 'l mestre Rodoreda. sollicitant la organització de una xaranga militar de caballeria.

Un diàlech ignocent:

—¿Una xaranga de caballeria?.. ¿Qué dimontri será?

—Res: una ampliació de las trampas.

Ja s' ha publicat lo programa de las Festas que se celebrarán durant lo periodo de l' Exposició.

Están clasificadas per mesos, y son com segueix:
8 abril: obertura de l' Exposició... que no 's farà.

Diana per las músicas militars que pèl mateix motiu, no tindrà efecte.

Jochs y dansas populars pèls carrers... un ó altre la ballará, grassa ó magre.

Professó de autoritats y corporacions... que anirà per dintre.

Y música en los principals sitis de la ciutat.

Aixó sí: música, molta música!

23 de abril.—Inauguració de la Exposició de flors.

Lo nas del tinent de arcalde Sr. Masvidal, enterament florit, se 'n emportará 'l premi.

Pèl maig se fa un va-y-tot de festas y festetas. Jochs florals, colocació de retratos al gran saló de la Casa Gran, premis á la virtut... y á la paciència; inauguració dels monuments á Colon y á Güell y de la cúpula de la Mercé; festa marítima; revista militar; ball donat pèl comers y balls d' envelat per entreteniment dels obrers sense feyna, cabalgata del treball; regatas y cucanyas y carreras de caballs.

Pèl maig... cada dia un raig... de festas.

Pèl juny farém un Corpus extraordinari.

Repartició de carmetlos á tots los forasters que vinguin á visitarnos.

Concurs de perruquers, concedintse un esmolls de plata, al que deixi més bèn rissadas las patillas de D. Francisco.

UN ESQUITX DE POLÍTICH

— Com més va més va agradantme
y més encertat ho trobo...
¡Y que 'n sab aquesta gent!
¡y que s' explica bè *El Globo!*

Torneig á la moderna, en la Plassa de Toros. En Gasull lidiará contra tots los regidors á la vegada.

Juriol.—Concurs de músicas y balls regionals de totas las provincias d' Espanya, á qual efecte sembla que vindrán en Sagasta y en Cánovas, que son los dos únichs mestres coreográfichs que ja fa temps que las fan ballar.

Agost.—Corridas de toros á la antigua usansa. D. Ignaci Fontrodona picará; D. Manuel Durán y Bas (Manolo I) y D. Manuel Girona (Manolo II) posarán banderillas. D. Paco matará recibiendo... una xiulada.

Setembre.—Carreras de velocipedos. Carreras de caballs. Regatas ó sigan carreras de llanxas. Ja no falta sinó que 's presti á fer una habilitat de las sèvas, en Lluís Carreras.

Octubre.—Simulacro militar.—Cabalgata.—Festa venatoria á cárrech dels empleats del carreró dels gossos.

Y á final de aquest mes, clausura de l' Exposició, y solemne espectacle titulat lo *tró gros*, consistent ab lo crach de la ciutat.

Partida de D. Francisco á Olérdula, que será despedit ab música y petardos, estrenantse la gran cantata, premiada en públich certámen y titulada: «Qui tingui mal-de-caps que se 'ls passi.»

Dias endarrera un grupo numerós seguía carrer de Fernando avall á un xino dels que han vingut á Barcelona, ab motiu de l' Exposició.

Com que 'l grupo no practicava rigurosament los debers que imposa l' hospitalitat, va venirme á la memoria, alló que deya Cervantes sobre la cortesia de la nostre ciutat.

En temps del ilustre manco sería una cosa, y ara n' es un altra.

Sobre aquest punt hem progressat al revés.

Van desapareixent los antichs orinadors situats en distints indrets de la ciutat.

Han sigut arrancats los dos de l'entrada del Passeig de Gracia; los dos del Passeig de Isabel II, últims restos de la derruida Muralla de mar, y hasta 'l clásich y grandios que hi havia al Plá de las comedias.

Y ni una sola de las dos asociaciones excursionistas, ni la societat arqueológica, ni la Comissió de monuments han fet la més petita gestió per conservarlos, á pesar de ser relativament antichs y de haver prestat inmillorables serveys als nostres pares.

¡Dos generacions los havían honrat ab lo major respecte; y avuy desapareixen entre la general indiferencia!

Sic transit gloria mundi.

Aquest any lo Banch d' Espanya ha repartit un bonich dividendo als seus accionistas.

Mirin si es bonich, que representa un 22 per cent del capital desembolsat.

—Vaja, que un Banch que reparteix un 22 per cent, á dreta lley no es un banch.

—¿Y donchs qu' es?

—Un sofá.

Alguns periódichs s' ocupan de la magnífica veu de tenor que tè 'l suplent de sereno dels carrers de Bailén, Ali-Bey y demès de aquella part del Ensanxe.

No saben los tals periódichs lo mal que fan á aquells pobres vehins.

L' altre día 'm deya un propieiri, qu' estava resolt á aumentar los lloguers.

LA DIDA.

—¡Dorm, dorm mentres te passeio, que ara 't topa, serafii...
¡Veyám, quan serás un home, si 'm passejarás á mí!

—¿Y aixó? vaig preguntarli.

—Perque en lloch més trobarán las comoditats que 'ls proporciona la mèva casa. Calculi sinó, allá hi ha aygua, gas, safreig... y á la nit, tenor.

Llegeixo en un periódich de Madrit:

«Anit fou detingut lo novelista Sr. López Bago.»
¿Y perquè van detenir-lo? Per López ó per Vago?

Los saguntins pensan presentarse colectivamente á l' Exposició de Barcelona.

Sobre tot no 's descuidin de una cosa: ja cal que presentin fruyts de aquell garrofer immortalisat á l' any 75 pèl general Martínez Campos.

No faltarà entusiasta que se 'ls menji.

La temperatura fá més cambis que 'l polítich espanyol més famélich.

Déu días endarrera 'ns pelavam de fret; avuy suhém y tenim deixaments, per ser inaguantable la calor que 's fa sentir.

¡Y diuen que durant la Quaresma no 's pot barrejar!

Vaja, que lo qu' es de temperatura barrejem qu' es un martiri.

Al practicarse las obras de restauració, s' ha trobat que 'l Saló de Cent estava esquerdat, de tal manera que 'l millor día podia desplomarse.

Tot perque en un dels contraforts que 'l sostenen, s' hi havia construït un rebost.

Sempre ho havia dit: las cosas de menjar produhirán la ruina de aquella casa.

Las escolas públicas de primera ensenyansa de Barcelona enviarán á l' Exposició los traballs dels alumnos.

Sembla que D. Francisco ha demanat autógrafos als regidors, perque concorrin al mateix certámen en competencia ab los xicots d' estudi.

Y hasta 's diu que 'l premi de gramática será concedit á D. Gabriel Banyolas.

L' empresa del Principal, al colocar los nous sillons d' istiu, aixamplará 'ls passadissos.

Ab lo qual ha accedit galanment á las observacions que li havían fet alguns espectadors.

Ja que l' empresa del Principal es tan amable, me permetere ferli una nova observació, que li costará bèn poca cosa de atendre.

Se tracta dels músichs, colocats sobre una tarima, de tal manera, que durant la funció, sobre tot si es estreno, los citats músichs la veuen ab tota comoditat; pero lo qu' es los espectadors de las primeras filas, no veuen més que músichs.

No 'ns agrada rebaixar á ningú; pero 'ls músichs del Principal están massa elevats.

En lo lago del Parch s' hi ha colocat un caiman, que fa una pila de mesos que no menja.

Una bestia que s' arrossega y no menja!

Qué diferent de certs homes que per menjar no fan més que arrossegar-se!...

Ha corregut la noticia de que 'ls cotxeros de Barcelona tractavan de declararse en huelga.

Y deya un amo d' establiment:

—Vamos, que tanta exigencia no 's comprén ..
Figuris una gent que va en cotxe per tot día y encare 's queixa!

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, N.º 20, BARCELONA

Obra nueva

UN JOVEN MISTERIOSO

POR

PAUL DE KOCK

Un tomo en 8.º con una cubierta al cromo, Ptas. 1.

Obra nueva

EL AFORTUNADO

(HISTORIA DE UN INFELIZ)

Novela original de

D. Francisco Pi Arsuaga

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

Obra nueva

EFFECTOS

DE

CLARO - OSCURO

POR

D. MANUEL CUBAS

Un tomo en 8.º con una cubierta al cromo, Ptas. 1.

MALA NIT!...

Comedia en un acte

PER

JOSEPH M.ª PONS

Ptas. 0'50.

ACABA DE PUBLICARSE

EL MARQUÉS DE VILLEMER, por Jorge Sand

Forma un magnífico tomo en 8.º de 240 páginas, con una preciosa cubierta al cromo y vale sólo **UNA peseta.**

EL AÑO PASADO

LETRAS Y ARTES EN BARCELONA

POR

JOSÉ YXART

Ptas. 2.

LAS

NACIONALIDADES

POR

F. PÍ Y MARGALL

(Tercera edición)

Ptas. 2.

UN AMBO DE REGIDORS

FÍ DE PESSA EN UN ACTE Y EN PROSA

PER

ROSSENDO ARÚS Y ARDERIU

Ptas. 1.

ALGO

Colección de poesías de **D. José Maria Bartrina**, con ilustraciones de **J. Lluís Pellicer**, Ptas. 3.

EL ALMA AL DIABLO

POR

A. Z.

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

APELES MESTRES

CANSONS ILUSTRADAS

ACOMPANYADAS ALGUNAS D' ELLAS

ab música autografiada

PER

JOSEPH RODOREDA

Un tomo en 4.º, Ptas. 3.

VICTOR HUGO

Ptas. 2

UN LIBRO DE SUS OBRAS.

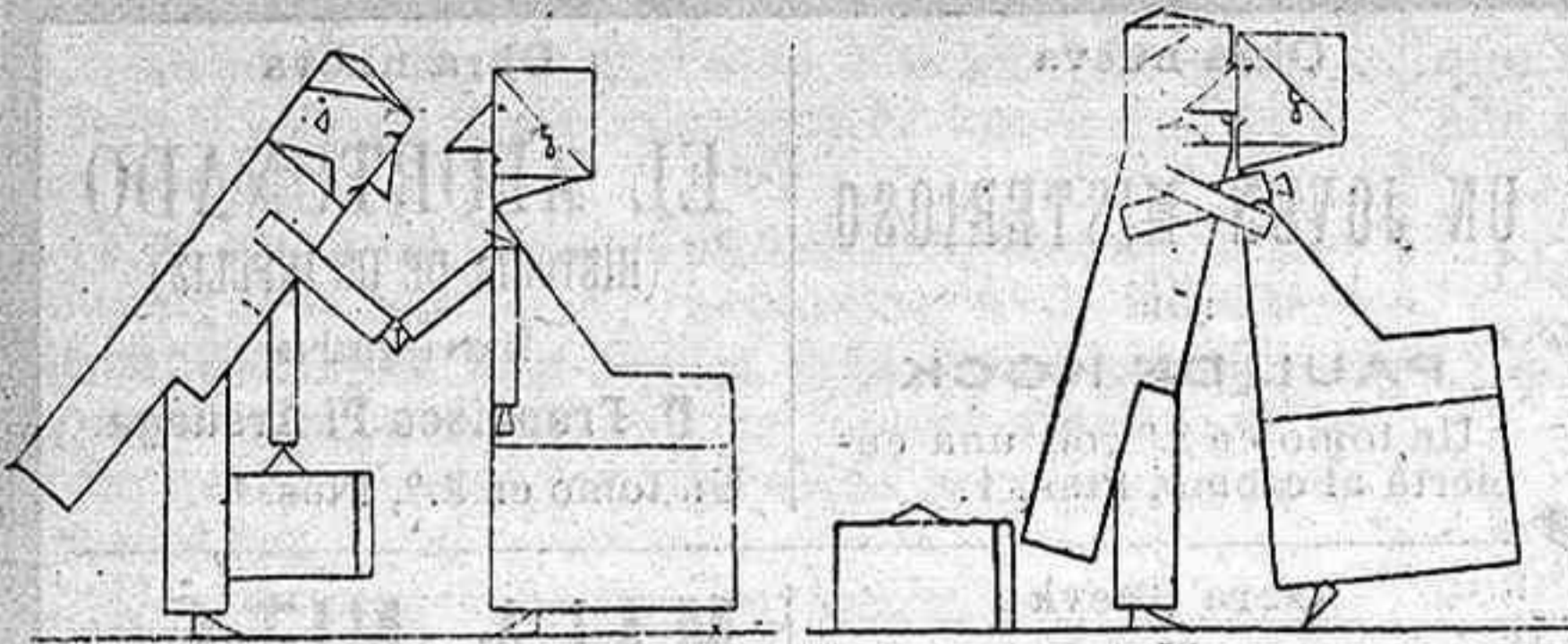

NITS DE LLUNA

Aplech de poesías catalanas, per **FREDERICH SOLER** (Pitarra), ab un prólech de **Valentí Almirall** y dibuixos de **J. Lluís Pellicer**.— Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravies, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

DUO GEOMÉTRICH.

—¡Quina ditxa! ¿Ja ets aquí?
—Ara acabo de veni...

—¡Filomena del meu cor!
—¡Abrássam, abrássam fort!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA-PROSPECTE.—*A-me-ri-ca-na.*
2. ID. 2.ª—*Mes-tres.*
3. ANAGRAMA.—*Capas-Capsa.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*La tornada de 'n Titò.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Salmerón.*
6. PREGUNTA.—*La lletra M.*
7. GEROGLÍFICH.—*Lo riure va à estonas.*

XARADAS.

I.

Passant pe 'l carrer Condal
ahir molt dematinet,
vaig veure ab tot y fer fret
d' húngaros una total.

Un d' ells feya ballá un Os:
de sopte se li abrahona,
y al cap de molt poca estona,
'l va esgarrar de la hu-dos.

Surt un vehí que ho va veure
ab una grossa tres-dos
y hu-quart tan fort cop al Os
que hasta sanch li va fer treure

De prompte 'l bullici aumenta:
una tres-prima escapada
venía: pró al sè' observada,
vareig fugir de repenta.

PAQUITO.

II.

TARJETA.

Total Hu-dos-tres

SONAMBULA

Carrer de Santa Tres-quatre.

SUTERO FUROR Y C.^a

ANAGRAMA.

Un tot me vaig menjar
lo diumenje al demati,
y uns mals tot me féu passar
que fins me creya morí.

J. M.ª BERNIS.

ENDAVINALLA.

Sens mí tú no existirías,
ni los animals tampoch;
y vès si es extrany, me tenen
totas las cosas del món.

Soch lo fi y també 'l principi:
de una cosa soch lo tot
mes á pesar de aixó, á voltas
confesso que res jo soch

No crech que 't siga difícil
trobar-me, estimat lector.

P. TALLADAS.

TRENCA-CLOSCAS.

GIL, GALI, ANITA, CARLOTA.

Ab aquestos noms formar el de una pesa
catalana.

DOMINGO GRAU.

CONVERSA.

—¿Vols venir á montanya Quim?

—No, home, no.

—¿Per qué?

—¿Qué no ho sabs? Arriba mon germá.

—Quin ¿aquell que feya tan temps qu' era á l' Ha-

bana?

—No... aquell que no fa gayre que tú mateix l' has

anomenat.

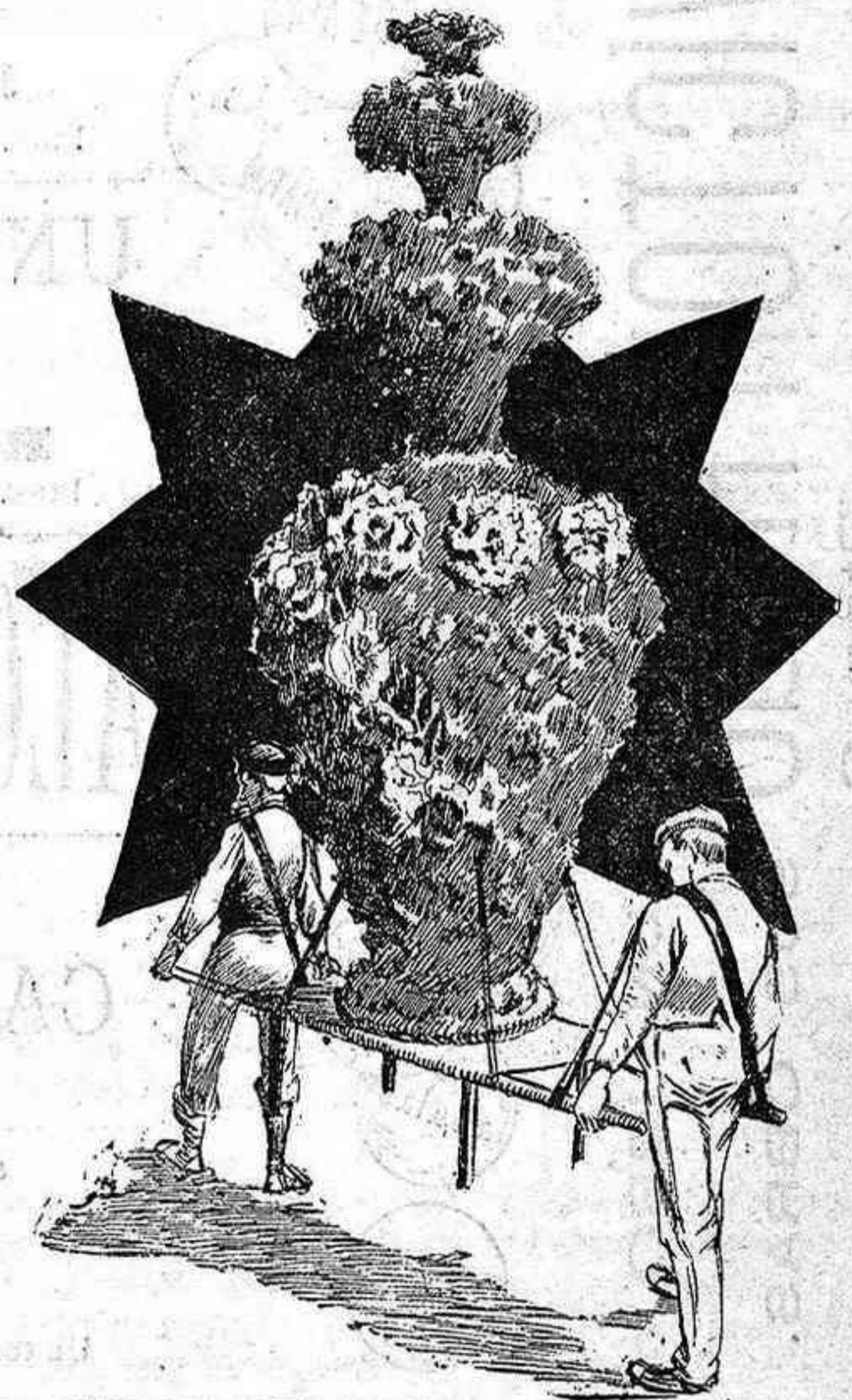
R. J. PAU.

GEROGLÍFICH.

∴
+ VI +
VOO

CANDOR SALAMÉ.

PER SANT JOSEPH.

—¡Ves de qué 'n diuen regalosi
Pesa un quintá aquesta plepa.
—¡Y tal! ¿Y que viu molt lluny
aquesta senyora Pepa?

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.